

vil derfor findes naturligt, at jeg er imod ethvert Forslag, der gaar mere i Retning af en staaende Hær. Det Næste, man maa have for Die, er dette: Paa hvilken Maade kan man komme til nogen Besparelse uden virkelig at skade Hæren? Jeg skal her forudstille den Bemærkning, at jeg meget godt har kunnet forstaa de Udtalelser, vi hørte fra de militære Medlemmer, det vil sige, hvis vi skulde uddanne Soldater, der stadig skulde være beredte paa at gaa angrebsvis tilværks, men lad os tage Forholdene, som de virkelig ere, og spørg: Hvorledes vil vor Stilling blive i en paakommende Krig? Der er Ingen, som for Alvor vil paastaar, at vi oftere ville komme til at føre nogen Krig i Sylland. Man har vel hørt Amtale, at det Batteri, der skulde anlægges ved Strib, skulde tjene til, at man kunde falde Fjenden i Flanken, men man har en praktisk Erfaring for, at Fjenden vil tage meget lidt Hensyn dertil, idet man i 1849 saae, at han meget gemytlig — om jeg saa maa sige — gik forbi Fredericia lige op til Randers. Kunde Fjenden gjøre dette i 1849, vil han endnu mindre tage Hensyn til et saadant Batteri nu i 1873. Jeg kom til at spørge: Hvorledes vil Stillingen blive i det Tilfælde, at vi skulde blive indviklede i en Krig? Ja, da ville vi sandsynligvis have en Del Tropper paa Fyen, en anden Del paa Sjælland, og hvad vil disse Troppers Bestilling blive? Deres Bestilling vil efter min Opfattelse blive den, at de skulle forsvare Kysten; men det er noget ganske Andet end de Troppers Bestilling, som ere uddannede til, hvad man kalder virkelige Evolutioner i Marken. Det er derfor, jeg tror, at man gjerne kan se paa vore Troppers Uddannelse med noget andre Dine, end naar man ser hen til, hvorledes Stormagterne uddanne deres Tropper, og jeg har derfor heller ikke rigtig kunnet gjøre mig forvrolig med den Rante, som har gjort sig gjældende her fra flere Sider, om, at man muligvis burde gaa stærkere frem. Vi hørte endog det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds (Kjær) tage den franske Præsidents Utringer til Indtægt, og han mente, at det maaske var rigtigt at tage under Overveelse, om man ikke skulde gaa mere ind paa en staaende Hær. Denne Rante kan jeg ikke rigtig forstaa (Modsigelse af Kjær). Ja, det findes i Rigsdagstidenden; det ærede Medlems Ord foreligger trykte; men jeg kan ikke rigtig forstaa denne Rante. Jeg fulgte det ærede Medlem med megen Opmærksomhed, og jeg gjorde det saa meget mere, fordi han fremkom med mange Sætninger, som vare meget slaaende; men da han var færdig med sit Forædrag, og jeg skulde til at lægge sammen, hvad han egentlig vilde, skal jeg ikke negte, at det noget kom til at flaa Klif for mig. Den første Opfattelse, jeg fik af, hvad han egentlig vilde, var den, at han mente, man — som han sagde — først skulde spørge sin Portemonnaie til Raads, inden man gjorde noget Skridt; men naar jeg sammenlagde denne Rante

med senere Udtalelser af ham, hvori han sagde til Krigsministeren: Jaar, jeg ikke mine Principer slaaede fast, stemmer jeg for Ministerens Forslag, kunde jeg se, at den første Rante ikke holdt Stil. Da jeg dernæst saae hen til, hvad andre Bevæggrunde det ærede Medlem kunde have til at være imod Forslaget, som jeg til at tænke mig, om han ikke mente, at dette Forslag havde for Meget af, hvad jeg vil kalde Krigspolitik i sig; derpaa kom jeg ind ved hans Spørgsmaal til Krigsministeren om Regeringens Stilling og om Neutralitetspolitik, men denne Rante maatte jeg ogsaa lade gaa bort igjen, ved at sammenstille den med en anden Udtalelse, nemlig den, at det, man hovedsagelig maatte lægge Vægt paa, var at faae sine Soldater saaledes øvede, at de kunde være i Stand til at møde Mand mod Mand med Europas bedste Tropper. Hovedsageligt med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad det ærede Medlem havde imod Forslaget, og hvad han egentlig vilde, blev da for mig det, at han igjen vil have Stillingssystemet indført; jeg kan virkelig ikke forstaa Andet, end at dette er det ærede Medlems Standpunkt. Det ærede Medlem sagde, at han nu staaar paa samme Standpunkt som i 1867, men jeg kunde virkelig ikke tro mine egne Øren, da jeg hørte det. Jeg saae da efter i Rigsdagstidenden fra den Tid, og jeg fandt da, at det ærede Medlem netop havde stemt saaledes, som jeg troede, nemlig i Stedet for 6 Maaneders Uddannelse stemte han for 5 Maaneders, i Stedet for Lejrøvelser paa 45 Dage stemte han for 30 Dage osv. Jeg kan saaledes virkelig ikke forstaa Andet, end at det Standpunkt, det ærede Medlem nu indtager, er substaendigt overensstemmende med det Standpunkt, som den nuværende Konflekspræsident indtog som Rigsdagsmænd i 1867, idet han vel stemte imod Lovforslaget, men i Øvrigt stemte for alle Regeringsforslagene; denne Rante er mig imidlertid ikke ganske klar. — Jeg skal ikke gaa ind paa selve Lovens Enkeltheder, men jeg har kun villet antyde, i hvad Retning jeg har trøet, man burde gaa, naar man vilde opretholde Principet for det Bestaaende, men desuagtet vilde væge sig imod en forøget Udgift. Med Hensyn til en enkelt Ting i Forslaget skal jeg kun nævne det nye Forslag, der er kommet ind om Hærens Forrykning med de i Tilfælde af Krigsberedskab manglende Heste og Vogne. Hvad enten jeg maatte være for eller imod dette Forslag, tror jeg ikke, at det vilde føre til den Nytte, som af den høitærede Krigsminister er tilsigtet. Der er i de enkelte Paragrafer i denne Del af Lovforslaget flere Ting, hvis Gavnlighed jeg virkelig ikke forstaaer, men som jeg tror ligestrem vilde blive til Skade med Hensyn til det, som Ministeren har tænkt sig. Der staaar saaledes i § 146: „Ved Udtagelsen af Hestene maa der, forsaavidt Ejendommens Lørd paa anden Maade kan ske Fyldest, ikke vælges Heste af særlig høi Værdi.“ Man skulde